

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Eet er nødigt, dette ene

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Eet er nødigt, dette ene", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid77927/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*

6. Det kand jeg frit bekiende,
 Og glædes nat og dag dertil,
 Et rige uden ende
 Gud mig i himlen unde vil,
 Lad verden sig fornøye
 I det, som snart forgaaer,
 Min krone i det høye
 Alt færdig til mig staaer,
 Jeg skal med Gud regnere
 I evig herlighed, 338
 Hvem vilde sørge mere,
 Imens jeg dette veed?

7. O Jesu! al min glæde,
 Naar kommer dog den blide stund,
 At jeg derop kand træde,
 Og prise dig med engle-mund,
 Naar skal jeg brude-smykkes?
 Naar skal den vaxel skee?
 Naar skal det for mig lykkes,
 At jeg dig faaer at see?
 O! und mig snart den ære,
 I frydens paradís
 Min seyrs krands at bære,
 Dig selv til evig priis.

Nr. 168.

Et er nødtigt, dette ene
 Lær mig, Gud! at kiende ret,
 Verden kand mig intet tiene,
 Skjønt hun synes fiin og slet,

Nr. 168. *FJ-7*. Variationer fra en håndskreven form bliver meddelt i et tillæg.

6, 3: Hebr. 12, 28. -- 6, 7-8: 2. Tim. 4, 8: »Retferdigheds krone er henlagt til mig». -- 6, 9: *regnere* | regere. -- 6, 12: *imens* | når. -- 7, 6: *vaxel* | omveksling, forandring, nemlig fra ringhed til herlighed. -- 7, 11: *seyrs krands* | 2. Tim. 4, 8; Brorson ved, at »krans» egentlig er betydningen af det ord, som bibeloversættelserne dengang gængs ved »krone».

Nr. 168. Oversættelse. Einz ist noht! uch HErr! diesz Eine, J. H. Schröder, Schr. s. 921. Salmens udgangspunkt og beherskende tanke er Lk. 10, 42: »Fet er fornødent. -- 1, 3: Verden kan ikke hjælpe mig. -- 1, 4: *kun* | verden; *slet* | jævn, glat.

Hun er kun en byrde, som nager og plager,
 Hvor sielen dog ingen ret liflighed smager,
 Men faaer jeg det ene for alting kun fat,
 Da bliver mig een ting for alting min skal.

2. Vil du dette ene tage,
 Søg det ey paa denne jord,
 Lad, hvad jordisk er, tilbage,
 Søg det oppe, søg det hvor
 At guddom og manddom forenet sig finde,
 Og hvor af fuldkommenheds fylde er inde,
 Der, der er det ene nødvendige ret,
 Der, der er min ene, mit alting i eet.

3. Som Mariae herte-rødder
 Søgte denne ene skal,
 Da hun sig ved Jesu fødder
 Fuld af længsel havde sat,
 Hans tale var liflig i herte og øre,
 Hun vilde saa gjerne hans villie høre,
 Hun smagte den sødhed i frelseren laae,
 Hand ene for hende var alting at faae.

4. Saadan længes jeg med smerte,
 Søde Jesu! efter dig,
 Lad dig finde i mit herte,
 Overgiv dig dog til mig,
 Og vilde end mange til verden sig vende,
 Saa vil jeg dog efter dig løbe og rende,
 Du haver det evige saligheds ord,
 I dig al fornøjelses herlighed boer.

2, 1: vil] vil] F, 3, 5: liflig] livlig FJ: 4, 6: og] at F.

1, 7-8: *for alting*] frem for alle ting. — 2, 1: *tage*] få i eje. — 2, 5-6: I Kristus er *guddom og manddom forenet*, da han på een gang er sand Gud og sandt menneske; i ham er *af fuldkommenheds fylde*, Kol. 2, 9 (»i ham bor af guddommens fylde legemlig»). — 2, 5: *sig finde*] findes. — 2, 8: *min ene*] Jesus; det er ham, søgt af det ene nødvendige (l. 7) eller *mit alting i eet*. — 3, 1-4: Ordet: »Eet er nødvendigt», hører jo hjemme i fortællingen om Maria, der satte sig ved Jesu fødder og hørte på hans tale, Lk. 10, 39 flg. — 3, 8: Han alene var (s: betød) for hende at få alt. — 4, 7: Jøh. 6, 68. — 4, 8: *fornøjelse*] se under nr. 6, 1, 2.

5. O! al viisdoms væld-kilde,
Lad den trædske slange ey
Mig forføre og forvilde
Fra den rene sandheds vey,
At jeg i eenfoldig- og ydmygheds gange
Din viisdom kand søge og liflig undfange,
At kiende dig, JEsu, og have dig kier,
Saa er jeg til himlen og evighed lerd.

6. Jeg for Gud kand intet bringe
Uden dig og dine saar,
Under din forsonings vinge
Jeg for Gud frimodig staaer,
En evig retfærdighed du os fortiente,
Der pinen og døden dit herte bespændte,
Der har jeg de klæder, der smykke mig ud,
At prange for thronen som deyligste brud.

7. Nu saa lad mig her opvækkes
Til et helligt liv i dig,
At det onde daglig svækkes
Ved din store kraft i mig,
Thi hvad mig til gudelig vandring i livet
Kand tiene, er i dig, min JEsu, mig givet,
Riiv mig fra al kiødets forfængelig lyst,
Saa lever jeg i dig, min eneste trøst. 340

8. Ja! hvad skal jeg mere sige,
Her er naadens fulde flod,
Du gikst ind i himmerige
For mig cengang med dit blod,

7, 7: *riiv mig fra] riiv fra mig F11-3*, se herom 1. bind, s. XIX-XX, 7, 8: *lever jeg i dig] lever jeg dig J⁶⁻⁷*, 8, 8: *gikst] gik J⁶⁻⁷*.

5, 2: 1. Mos. 3, 1; *trædske] iumsk.* — 5, 6: *undfange] modtage, opmh.* — 5, 7: *at kiende dig o. s. v.] apposition til din viisdom i l. 6.* — 5, 8: *så har jeg den lærdom, som behøves for at nå til himlen.* — 6, 1: *for Gud] frem for Guds ansigt.* — 6, 3-4: *jfr. Sl. 63, 8.* — 6, 6: *der] da; bespændte] klemte, knægede.* — 6, 7-8: *jfr. Joh. Ab. 19, 7 fig.* — 6, 7: *smykke ud] udsmykke, pryde.* — 7, 8: *af] så at.* — 7, 4: *Et. 1, 19; 3, 20.* — 7, 5: *gudelig] geddygtig, from.* — 7, 7: *Brorson oversætter efter Freylinghausens, Geist-reiches Gesang-Buch, hvor det hedder: entrüsse mich aller vergänglichchen lust, medens Schrader har aber i st. f. aller; forfængelig] tout, indholdestes.* — 8, 3-5: *Hebr. 9, 11-12.*

Du derved en evig forløsning har funden,
 Hvorved jeg er hiulpet og reddet i grunden.
 Guds hierte er aabnet ved denne din gang,
 Thi synger jeg Abba med frydelig klang.

9. Sielen veed af ingen byrde,
 Har et frit og lystigt mod,
 Hun er ført af hendes hyrde
 Ind i livets eng og flod,
 Ey nogen forfriskning mod denne kend veye,
 At have sin JESum, ham evig at eye,
 Slet intet mig glæder, og dæmper min vee,
 Foruden min JESum i troen at see.

10. Derfor JESum hand mit ene
 Og mit allting være skal,
 Prøv, om jeg det ret vil mene,
 Eller er blant hyklers tal,
 Sec, om jeg mig vender i sikkerheds lye,
 Og følger mig paa livets de evige veye,
 At agte for skade al vellystens flok,
 Og JESum at vinde, hand eene er nok.

Nr. 169.

Mel. Den kiere solens lys og pragt.

Den vey du gikst i kors og trang,
 I bøn og striid og møye,

8, 6: *hiulpet* | *hiulpen* FJL-2. 8, 7: *denne din gang* | *denne sin gang* P, *denne her- gang* D; orig.: *dein eingang die vällige freyheit mir bringt*. 8, 8: *synger* | *singer* P. 9, 4: *høste* | *høstens* F. 9, 7: *see* | *se* D-5. 10, 6: *toets* | *høstens* P. Nr. 169. FJL-2. 1, 1: *gikst* | *gik* J-2.

8, 6: i *grunden* | i bund og grund, fuldst. — 8, 8: Rom. 8, 15; Gal. 4, 6; Abhø- lader. — 9, 3-4: Sl. 23, 1-2. — 9, 3: *hendes* | *sin*. — 9, 5: *forfriskning* | vederkvæ- gelse. — 9, 8: *foruden min JESum . . . at see* | undtagen det at se Jesus. — 10, 3: prøv | mærkelig brat tiltale efter omtalen af Jesus i l. 1-2; originalen har 2. person fra versets begyndelse. — 10, 3-6: Sl. 139, 23-24. — 10, 5: *sig glæder* | *syn* men vender sig i sangen; *sikkerhed* | verdenslig tryghed. — 10, 7: *al vellystens flok* | næppe om flokken af vellystige mennesker, hvortil *agte for skade* ikke ville passe, derimod om hele skaren af forskellige former for vellyst. Nr. 169. Oversættelse. Mach' dein den ergen lebens-weg, U. B. v. Donin, Schr. s. 906.